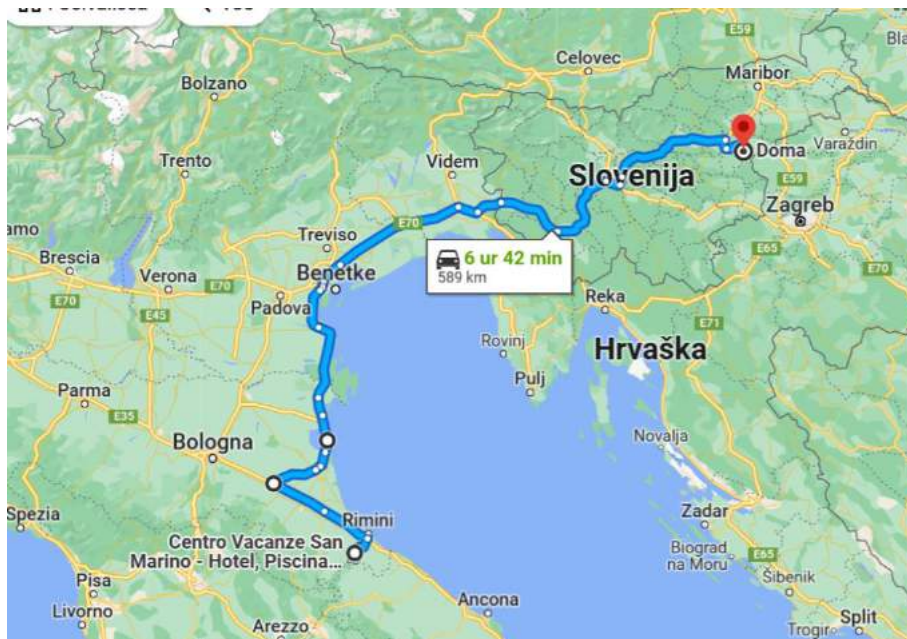

1. DAN

O doma sva se odpravila v petek 23. 09. 2022 ob 9.00 uri, seveda po jutranji kavici, konec koncev nikamor ne nama ne mudi, avtodom sva do dobra založila že dan prej. Po nakupu svežih žemljic v Šmarju pri Jelšah, sva pot nadaljevala mimo Ljubljane do Senožeč, kjer sva zavila v nama znano gostilno Stari grad. Tam sva si privoščila malico, na bližnjem bencinskem servisu dotočila gorivo in pot nadaljevala preko Fernetičev v Italijo. Pot naju je vodila mimo Benetk, v smeri Riminija. Načrtovala sva postanek na parkirišču za avtodome blizu Riminija (N: 44° 03' 37" ; E: 12° 34' 37"). Tam smo leta 2012 že bili. Danes sva jih poklicala in ugotovila da lahko prespimo za 20 evrov, brez vsake druge oskrbe, kot so sanitarije, internet in podobno. Odločila sva se, da pot nadaljujemo kake pol ure vožnje do San Marina (samostojna država znotraj Italije) do kampa Camping Centro Vacanze (N: 43° 57' 33" ; E: 12° 27' 41"). Tudi tukaj sva bila že nekajkrat in kamp pozna. Nudi vse kar avtodomar potrebuje, od sanitarijev, tuširnic s toplo vodo, interneta in elektrike, vse za 20 evrov na noč. Pa še dobro restavracijo imajo.

San Marino je sicer samostojna država, znotraj Italije, ozemlje San Marina obsega 61 km² okrog gore Titano, ki je kljub razmeroma majhni višini (750 m) vidna daleč naokrog. Neposredno na vrhu in tik pod vrhom gore Titano leži glavno mesto San Marino, ki ima 4385 prebivalcev (podatek iz leta 1994). Ostala naselja ležijo več sto metrov nižje v bolj nižinskem svetu in imajo med 1000 in 10.000 prebivalcev, le Faetano in Chiesanuova sta s približno 800 prebivalci bolj vaškega značaja. Prebivalci govorijo italijanski jezik. Približno 25 % prebivalstva nima državljanstva San Marina; pretežno gre za državljane Italije. Več tisoč državljanov San Marina začasno biva v tujini, predvsem v Italiji. Velika večina prebivalcev je rimokatoliške vere. Zakonodajno moč ima Veliki splošni svet, ki ga sestavlja 60 članov. Od leta 1906 so voljeni na neposrednih volitvah vsakih 5 let. Svetniki izmed sebe za pol leta izvolijo dva kapitana – regenta, ki sta šefa države (po koncu mandata 3 leta ne moreta več kandidirati, to pa zato da preprečijo koncentracijo moči in morebitno diktaturo). Umeščena sta med zasedanjem Arenge, nekdanje skupščine družinskih poglavarjev, danes pa vseh volivcev, ki pa je predvsem turistična zanimivost in nima posebne moči, čeprav lahko na Arengi državljani zastavljajo vprašanja Velikemu splošnemu svetu (Vir: Wikipedija).

Precej naporen dan je za nama, odločiti se morava kdaj in kako jutri ali naprej ali ostaneva tu še en dan. San Marino sva že videla, zato je nadaljevanje poti odvisno bolj od vremena in kampa na koncu jutrišnje poti. Danes sva prevozila 589 kilometrov, a vožnja ni trajala 6 ur in 42 minut ampak skoraj 10 ur seveda z vsemi postanki. Povprečna poraba goriva 8,4 litra pri najvišji hitrosti 90 km/h.

2. DAN

Jutro v San Marinu se je začelo nekoliko nenavadno. Žena Irena je skrbno pregledala najine zaloge hrane in pijače v prtljažniku. S seboj sva vzela dve plastenki doma narejenega soka, enega iz breskev, drugega iz grozdnega soka. Seveda težke steklenice niso najboljše za v avtodom, zato je sok prelila v plastenke. Tista plastenka z breskovim sokom, ki ima veliko trdih delcev breskev, je bila precej napihnjena in jasno je bilo, da je sok zavrel. Vrgla ga bom v stran je dejala in odšla. Slabo minuto za tem pa se je pojavila pred vrati avtodoma skoraj neprepoznavna, ko je skušala pokrov na plastenki odviti, je pritisk v plastenki zamašek odnesel v zrak, vsebina pa je pljusknila po njej. No ja preoblačenje in pranje oblačil je trajalo kar nekaj časa.

Iz San Marina sva krenila proti jugu ob 09.15 uri. Prvi postanek je bil po dobrem kilometru na bencinski črpalki, razlog pa precej preprost. Diesel tukaj stane 1,589 evra za liter kar je precej manj kot drugod v Italiji in celo manj kot v Sloveniji, kjer ta čas za liter diesla plačujemo 1,683 evra za liter. San Marino ima pač nižje davke in zato tudi nižja cena pogonskih goriv.

Pot naju je vodila proti jugu v smeri Ancone in Pescare. Do Ancone je avtocesta lepo urejena, tripasovnica v eno smer in vožnja je bila dokaj elegantna. Nekoliko nižje, v smeri Pescare pa je stvar povsem drugačna. Cesta preide v dvopasovnico v eno smer, ovinki so ostri, kot na kakšni navadni cesti, hitrost je pogosto omejena na 90 km/h. To pa še ni vse. Voznika presenetijo številni tuneli in viadukti, ki spominjajo na cesto iz Genove v smeri Francije. Iz tunela na viadukt, pa v tunel in na viadukt in ponovi vajo. To kar pa še huje preseneti voznika je notranost tunelov. Ti dobesedno razpadajo, voda povsod udara v jaške in na cestišče. Nikjer v Evropi tega do sedaj nismo videli, izjema je morda nekdanja cesta med Bologno in Firencami, ki je bila pred desetimi leti podobna tej, sedaj pa je seveda povsem drugačna. Cesta v večjem delu pelje tik ob jadranski obali in obala je precej poseljena, kot da bi šlo za eno samo dolgo mesto.

Pri tehtanju kam naj greva v nadaljevanju je odločilo vreme. Odločila sva se, da se po 239 kilometrih ustaviva, saj je bilo južneje že deževje. Ustavila sva se v Eurcamping Roseto degli Abruzzi; (N:42°39'27" E:14°2'6") v kraju Roseto degli Abruzzi ob jadranski obali. Na Hrvaški strani bi bila to višina Makarske. Kamp je poln avtodomov in prikolic in je lahko rečemo precej nadstandarden v vseh pogledih. Cena 27 evrov na noč za avtodom in dve osebi. Precej lačna sva bila ob prihodu zato sta »padli« dve porviji kalamarov v restavraciji kampa po 12 evrov za porcijo.

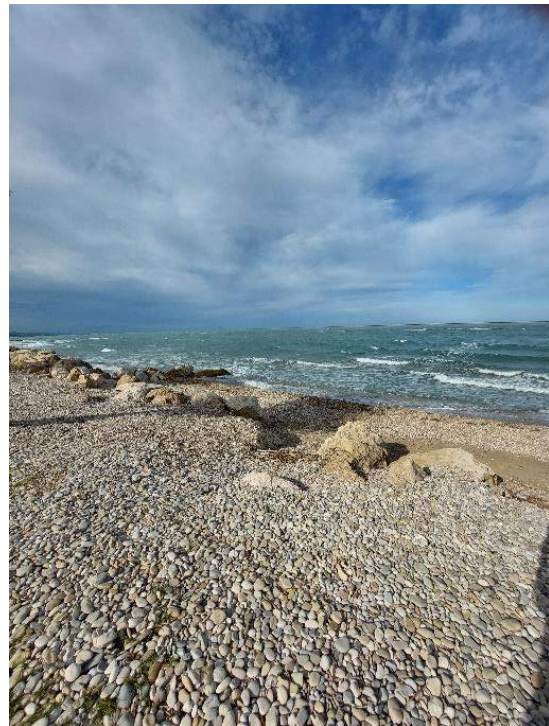

Na najinem avtodomu vedno in povsod vihra slovenska zastava.

Popoldan sva ob še lepem vremenu opravila nekaj kilometrski sprehod ob obali, kjer so nastale spodnje fotografije.

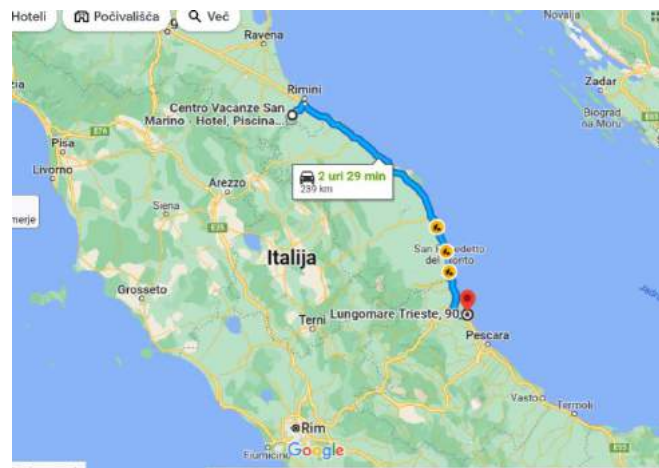

Montepagano 7km iz kampa.

Obala Roseto je Jadranska obala in ni tako lepa kot je Hrvaška obala.

Danes sva prevozila 239 kilometrov, a vožnja ni trajala 2 ur in 39 minut ampak skoraj 4 ure seveda z vsemi postanki. Skupna povprečna poraba goriva se je iz 8,4 litra povečala na 8,6 litra, pri najvišji hitrosti 90 km/h.

Današnja pot.

Sva pa pred precejšnjo dilemo kako naprej. Naslednja dva dneva je namreč tu in še precej bolj proti jugu Italije, kamor potujeva, napovedano deževje. Potovanje bova prilagajala vremenu. Obstaja tudi možnost »zapora« v avtodomu do dva dni.

3. DAN

Res je, zgodila se je zadnja možnost, danes zaradi vremena ostaneva v tem kampu. Preko noči in dopoldan je še deževalo, za popoldan je napovedano le oblačno vreme brez dežja, jutri pa naj bi potovala proti jugu po še deževnem vremenu na cilju pa naju čaka že lepše vreme. Na ta način bova najmanj oškodovana pri ogledih zaradi dežja.

Vsak kamp je nekaj posebnega. Seveda sva jih videla že na stotine po Evropi in povsod te kaj preseneti. V tem kampu so možna plačila le med 18.00 in 22.00 uro zvečer pred nameranim odhodom naslednjega dne. Presenečajo pa tri stvari. Prepovedano je napeljevanje vrvice za sušenje perila med drevesi ali med avtodomom in drevesom. V zameno pa lahko najamete stojalo za sušenje perila. To se v vsakem vetru seveda podere in ni jasno kako vse to deluje. Midva te »usluge« ne potrebujeva. Drugo kar preseneti je dejstvo, da v sanitarijah ni toaletnega papirja, tudi s seboj ga ne smete prinesiti, kar sicer težko kontrolirajo. Ima pa vsak WC tuš cev priključek, jasno je čemu je to namenjeno, namesto toaletnega papirja lahko uporabite vodo. No tudi te »usluge« ne potrebujeva, saj imava na srečo v avtodomu čisto »slovenski« WC in kopalnico, zato bova te stvari opravila po »slovensko« v avtodomu. Ko povprašam domačine zakaj tako, dobiš precej enostaven odgovor, gladina morja je le kak meter ali dva pod nivojem kampa in zato imajo težave s prevelikimi količinami toaletnega papirja. Presenečenje je tudi mini trgovinica, kjer dobite osnovne stvari, ki jih potrebuje avtodomar in seveda vso lokalno pridelano in predelano sadje in zelenjavo, ter suhomesnate domače izdelke.

Popoldan se je vreme kar izboljšalo, celo sonce je posijalo in temperatura se je dvignila na 22 stopinj. Primerno za kolesarjenje. Najela sva kolesi (2,5 evra na uro za eno kolo) in odkolesarila v mesto Roseto. Mesto neverjetno spominja na Portorož, na eni strani hoteli na drugi strani obala s plažami in bifeji. Razlika je le v tem, da v pol ure nisva prikolesarila niti do koca »Portoroža«. Večina bifejev na obali je zaprta, kar za ta čas preseneča. Našla pa sva le enega, kjer sva se okrepčala.

Na izposojenem kolesu.

Neskončno dolga in enolična obala.

4. DAN

Okoli 9.00 ure sva nadaljevala pot proti jugu Italije. Najin končni cilj je bil avtokamp Lido Salpi (N:41°33'17" E:15°53'17"). Vmes pa sva načrtovala dva prava in resna ogleda znamenitosti. Prvi postanek je bil San Giovanni Rotondo (N:41°42'24" E:15°41'50"), drugi pa je bil Monte Sant Angelo (N:41°42'26" E:15°57'04"). Prvi del avtoceste proti jugu je bil precej podoben prejšnjemu, razpadajoči tuneli, omejitve hitrosti in ovinki, kot da ne bi šlo za avtocesto. V resnici si tega imena niti ne zasluži. Verjetno je bila zgrajena pred kakšnimi 50. leti, sedaj pa jo obnavljajo. Zato je ob cesti veliko zapor, preusmeritev prometa in omejitev hitrosti. Gre za avtocesto A14 imenovano Adriatica. Drugi del avtoceste pa je precej boljši, zlasti del južneje od Pescara.

Na cesti je veliko zapor in omejitev in precej malo delavcev. Ob poti sva opazila precej drugačne nasade vinogradov, kot jih poznamo pri nas. Značilna je zelo visoka vzgoja trte, tako da delujejo tako visoko kot pri nas brajde. Nekaj povsem drugega je južna Francija in severna Španija, kjer trto obrezujejo slabega pol metra nad zemljo in jo vzgojijo v grmiček. Prav tako sva ob poti opazovala zorana in prazna polja, ki so očitno pripravljena na novo sajenje kultur. Precej nenavadno je, da so zorane cele njive v precej hribovitih delih, kar se pri nas redko vidi. Prav tako je na zoranih njivah videnega veliko kamenja, tako da ne veš koliko zemlje sploh tam je. Videla sva en sam popolnoma nov nasad na veliki njivi, šlo je verjetno za novo posajeno zelje ali cvetačo. Ta del Italije, vsaj kar se čistoče ob cestah tiče, nikakor ne sodi v EU. Ob cestah vidite ogromne količine smeti od plastike, do plastičnih platojev in plastičnih stolov in vsega drugega, celo čisto pravo vzmetnico sva videla. Skratka to ni Evropa kamor smo vsi želeli, naju bolj spominja na nekdanjo jugo in na kupe smeti ob cesti.

Najin prvi ogled turističnih znamenitosti je bil na vrsti, to je bil že omenjeni San Giovanni Rotondo. Izjemno lepo in veliko versko romarsko svetišče posvečeno patru Piju, ki je skrbel za reveže in ga je papež Janez Pavel II razglasil za svetnika. Precej je deževalo zato sva naredila hiter ogled in se vrnila v avtodom kjer sva si pripravila kosilo. Pot sva nadaljevala v smeri Monte Sant Angelo. Na izhodu iz mesta so naju pričakale prave male poprave, saj je voda v 10 ali 20 centimetrih kar drla po cestah. Pot sva nadaljevala do najinega vmesnega cilja Monte Sant Angelo. Mislila sva, da gre za samostan in grajsko trdnjavo, toda v resnici gre za zelo lepo in slikovito mesto, dobesedno vklesano v skale. Pred mestom je velik parkirni prostor, kjer sva parkirala avtodom. Parkirni mojster nama je naložil 10 evrov za 12 ur parkiranja. Začudila sva se zakaj toliko, če bova tam le eno uro, popustil je in ceno znižal na 5 evrov, toda brez računa, jasno je zakaj. Za 2 evra po osebi sva si nato ogleda grad z vsemi pritklinami. Pot naju je vodila navzdol do vznožja hriba. Cesta pa je bila izjemno vijugasta, kot da bi vozil po nekakšnem vijaku. Moram reči, da sva nasedla nekaterim potopisom, ki so govorili o tem, da je cesta popolnoma nemogoča. To ni res. Tako na poti do Monte Sant Angelo, kot tudi na poti v dolino je cesta res zelo vijugasta, podobna vijaku, a vendarle izjemno široka.

Kampe tukaj kaže rezervirati vnaprej po telefonu, saj je za naju neverjetno veliko kampov že zaprtih (konec Septembra). Tako sva tudi najin današnji kamp Lido Salpi (N:41°33'17" E:15°53'17") poklicala vnaprej in povedali so nama, da so odprti. Vse lepo in prav. Tako je tudi bilo. Toda kamp ni vreden tega imena. Od sanitarij, do restavracije, bifeja in še česa, je podobno kakšnemu jugo kampu iz leta 1980. Še sreča, da imava svoje sanitarije in kopalnico v avtodomu. Jutri pa naprej. Za zaključek pa še nekaj slik z današnje poti.

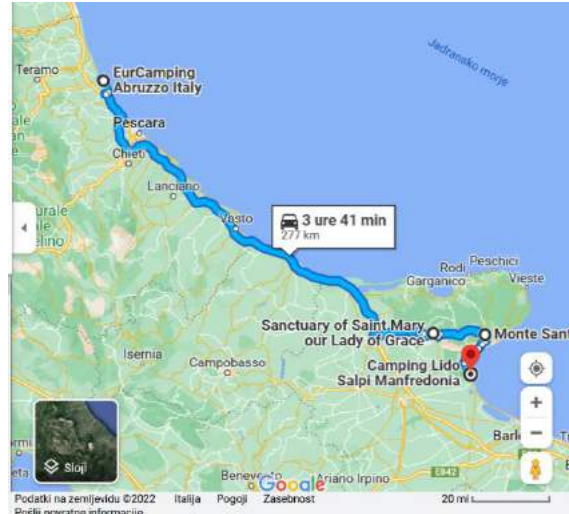
Svetišče Sveti Pij.

Značilne hiše Monte Sant Angelo.

Ovinki v dežju.

Današnja pot.

Danes sva prevozila 307 kilometrov, a vožnja ni trajala 4 ure in 15 minut ampak skoraj 8 ur seveda z vsemi postanki in ogledi. Skupna povprečna poraba goriva se je iz 8,6 litra povečala na 8,8 litra, pri najvišji hitrosti 90 km/h, upoštevajoč vzpon na dva hriba San Giovanni Rotondo in Monte Sant Angelo.

5. DAN

Zbudila sva se v lepo sončno jutro. Po zajtrku počasi pripraviva avtodom za nadaljevanje poti. V recepciji plačava 14. evrov in izprazniva odpadlo vodo in WC kaseto. Odpraviva se proti kraju Barletta, kjer najprej obiščeva trgovino Lidl, prav takšno kot jo poznamo pri nas. Na poti sva opazila, da na poljih raste mlad krompir in bučke, kar je za naše razmere nenavadno. Čistoča ob poti pa hudo slaba. Povsod vreče smeti in plastike, človek se vpraša kako so izpolnili kriterije za vstop v EU. Nato se ustaviva na brezplačnem parkirišču (N:41°19'14" E:16°17'24"). Parkirišče je skoraj prazno. Ogledala sva si trdnjavo Castello di Barletta, ki je obalna trdnjava v tem mestu.

Danes je tu sedež mestne knjižnice in muzeja. Sledil je ogled katedrale posvečene Sveti Mariji. Gre za zelo staro cerkev, ki pa je v notranjosti skoraj enaka kot v zunanosti. Skoraj nobenih slik ali fresk ali česa podobnega. Zunanost stare cerkve veliko bolj fascinira kot notranjost. Nadaljnjo pot sva prepustila Garminu, ki pa naju je zapeljal v slepo ulico. Nekako sva se znašla s krajevnimi oznakami,

tako da sva pot lahko nadaljevala. Gorivo v najinem avtodomu se je spustilo pod polovico zato sva zavila na bencinsko črpalko. Gorivo je bilo po 1,719 evra za liter diesla, kar ja kar ugodna cena. Črpalka je bila seveda avtomatizirana brez zaposlenih, zato sva prosila domačina za pomoč. Za čuda znal je celo angleško. Dotočila sva za 50 evrov goriva.

Pot sva nadaljevala skozi mesto Andria. Ozke ulice, polne napačno parkiranih vozil, so predstavljale pravo moro, kako se prebiti skozi njih . Razen enega resnega problema z njihovim smetarskim vozilom pred nama, se je stvar iztekla kolikor toliko dobro. Najin cilj je bil Castel del Monte (parkirni prostor N:41.08354, E:16.27204). Udobno sva parkirala za 7 evrov in se z lokalnim avtobusom za en evrov po osebi popeljala do omenjenega gradu. Na parkirišču je prijetna restavracija, kjer nudijo lokalne specialitete, najina želodca pa sta naju opominjala, da zavijeva v restavracijo kar sva tudi storila. Castel del Monte je grad na hribu iz 13. stoletja, zgradil ga je kralj Friderik II. Hohenstaufen, ki je deželo podedoval od svoje matere.

Pot sva nadaljevala mimo velikega mesta Bari do Alberobella, kjer sva se ustavila v prijetnem kampu Trulli (N:40°48'6" E:17°14'58"). Pot do kampa je bila precej enostavna, dvo ali tropasovnica v eno smer, ki ni bila avtocesta in je ni bilo potrebno plačati. Res pa je da je cesta ponekod hudo poškodovana in na trenutke je kazalo, da bi na najinem avtodomu lahko odletelo tudi kakšno kolo v kakšni hudo globoki udarni jami.

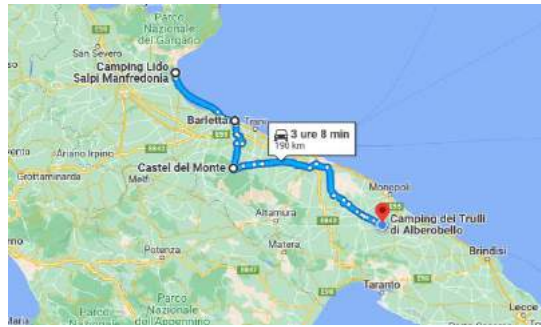
Kamp v katerem sva, je zelo soliden, ni ne mali ne prevelik, ima vse kar avtodomar potrebuje, zlasti hiter internet, pa solidne sanitarije in bazen, za katerega je receptor dejal da je uporaben, če je gost dovolj hraber (mrzla voda). Bova preizkusila jutri.

Trdnjava Barletto.

Castel del Monte.

Današnja pot.

Danes sva prevozila 190 kilometrov, a vožnja ni trajala 3 ure in 08 minut ampak skoraj 7 ur seveda z vsemi postanki in ogledi. Skupna povprečna poraba goriva je ostala na 8,8 litra, pri najvišji hitrosti 90 km/h, upoštevajoč dva današnja vzpona.

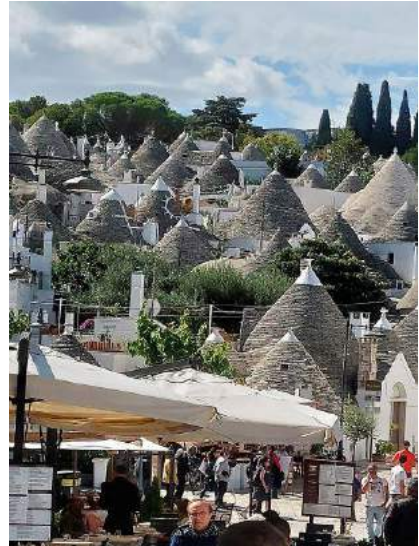
6. DAN

Po jutranjem ritualu sva se odločila, da si bova ogledala mesto. V recepciji sva se prijavila za prevoz, ki ga organizirajo do mesta in nazaj, cena 2eura po osebi. Mesto Arbelobello je značilno po zgradbah imenovanih trullo. Trullo je tradicionalna suhozidna hiša sestavljena iz kamnov s stožčasto kamnito streho. Gradili so jih kot začasna poljska zatočišča in skladišča ali kot stalna bivališča predvsem majhni lastniki ali kmetijski delavci. Zlata doba trullov je bilo 19. stoletje, predvsem njegova zadnja desetletja, ki jih je zaznamoval razvoj vinogradništva. Obstaja več teorij o tem kako in zakaj so tovrstne zgradbe nastale. Ena izmed bolj priljubljenih teorij pravi, da so prebivalci Apulije zaradi visoke obdavčitve nepremičnin zgradili suhozidne konstrukcije, da bi jih lahko hitro razstavili, ko so bili na območju davčni inšpektorji.

Trulli v Alberobellu, izvirajo iz 18., 19. in 20. stoletja. Velika večina trullov ima eno sobo pod vsako stožčasto streho, z dodatnimi bivalnimi prostori v obokanih nišah. Otroci so spali v nišah, narejenih v steni z obešenimi zavesami, ki so jih ločevale od osrednje sobe. Večsobna trullo hiša ima veliko stožcev, od katerih vsak predstavlja ločen prostor.

V poznem 20. stoletju je bilo okrožje Monti v Alberobellu večinoma zapuščeno območje, ko je neki lokalni obrtnik začel odkupovati nekaj deset zapuščenih trullov, vanje je namestil moderne čajne kuhinje z namenom, da bi jih dal v najem kot mini apartmaje. Danes je celotno območje kot svetovna dediščina pod zaščito UNESCO. Slike povedo več kot sam opis.

Značilne trullo hiše

Predel Monti v Arbelobellu

Notranjost nekdanje hiše bogate družine Kuhinja, spalnica in WC.

Bazilika Sv. Kozma in Sv. Damijana.

7. DAN

Zbudila sva se v rahlo deževno jutro. Na hitro sva pospravila stvari v avtodom in plačala kamp. Za dve nočitvi sva plačala 52 evrov, kar vključuje tudi prevoz v mesto. Pot sva nadaljevala proti dolini in se ustavila na bencinski črpalki. Dotočila sva 43 litrov goriva po ceni 1,69 za liter, kar je za tukajšnje razmere solidna cena. V nadaljevanju sva se najprej ustavila v mestu Ostuni na naprej načrtovanem parkirišču (N:40°43'57" E:17°34'27"). Gre za soliden parkirni prostor, kjer pa je nama že na daleč mahal »parkir mojster«. Zapeljala sva do njega. Šlo je za starejšega suhega invalida, ki nama je vljudno pomagal pri parkiranju, nato pa povedal da parkirni prosto stane 10 evrov, da pa sva lahko tam cel dan. Računa ni izdal, ko sva ga povprašala po računu pa je dejal da ga od določene črte na parkirnem prostoru ne izdajajo.

Odšla sva v center mesta, ki je bil od tega prostora oddaljen le kakih 200 metrov. Gre za klasično mesto v teh krajih s katedralo in starim mestnim jedrom, kjer sva popila kavo. Mesto ima tudi mestni prevoz na katerem prevažajo turiste z malimi vespami s prikolico za nekaj ljudi. Povprašala sva za ceno, 15 evrov za 15 minut po osebi, ne hvala sva dejala in odšla.

Po vrnitvi na parkirni prostor sva opazila parkomate. Ker je vse v italijanščini, ki je ne znava, sva povprašala bližnjega taksista koliko stane ura parkiranja. Jasno je povedal, da je ura parkiranja 80 centov. To pomeni, da bi midva za dve uri plačala 1,60 evra, dejansko pa sva plačala 10 evrov. No najinega »park mojstra« seveda ni bilo nikjer več.

Pot sva nadaljevala v smeri mesta Lecce. Tudi tu sva načrtovala parkiranje v naprej. Pot naju je vodila do parkirišča ob pokopališču (N:40°21'33" E:18°10'00"), kjer pa parkirnega prostora nisva dobila, ker je bilo vse zasedeno. Le nekaj sto metrov stran sva našla novo parkirišče kjer sva opazila tudi avtodome (N:40°21'45" E:18°10'08"). Gre za parkirišče ob glavni avtobusni postaji, kjer sva s pomočjo domačinke uspela celo kupiti parkirni listek za 1,20 evra za dve uri parkiranja.

Pot sva peš nadaljevala v mesto, kakšna dva kilometra. Gre za zanimivo mesto, kjer sva si ogledala amfiteater, katedralo in osrednji trg Piazza S. Oronzo. Na tem trgu sva spila kavo, kjer naju je postregla svetlolasa natarica, ki je govorila celo angleško. Vprašala naju je od kod prihajava in seveda povedala, da je ona Poljakinja, ki je v te kraje zašla pred 20. leti.

Sledila je vožnja do trgovskega centra na obrobju mesta, kjer sva končno našla živilsko trgovino in napolnila najine zaloge. Pot pa sva po precej zapletenih cestah nadaljevala do kraja Santa Maria di Leuca. Mesto leži na skrajnem južnem delu pete italijanskega škornja (glej spodnjo sliko). Ustavila sva se v kampu Santa Maria di Leuca (N:39°49'29" E:18°22'07"). Prvotno sva načrtovala, da bova tu ostala dva dni, a očitno ne bo tako, saj brezplačnega interneta nimajo, za vsako računalniško napravo, ki jo želite povezati na internet pa vam zaračunajo pet evrov. Glede na najina dva telefona in dva prenosnika, bi to bilo kar 20 evrov na dan. Ne to ne bo šlo zato jutri obiščeva še center mesta in pot nadaljujeva.

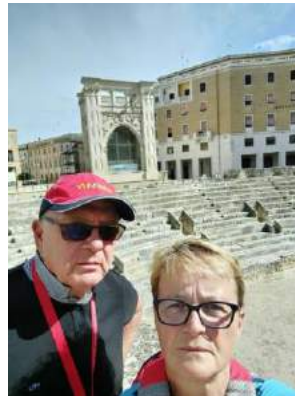
Ostuni-belo mesto.

Ostuni-trg Sv. Oroncija.

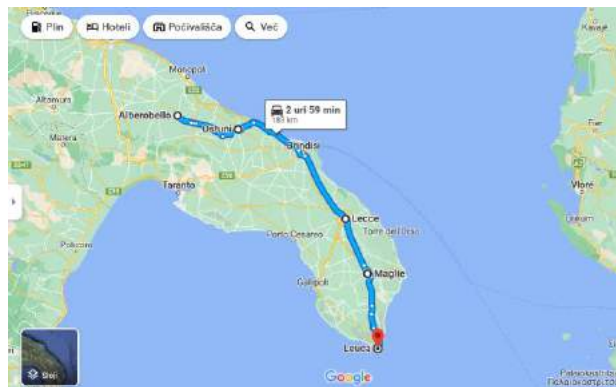
Lecce Rimski amfiteater na trgu s. Oronzo.

Lecce-isti trg z druge strani.

Lecce-pred katedralo.

Današnja pot.

Danes sva prevozila 183 kilometrov, a vožnja ni trajala 2 uri in 59 minut ampak skoraj 11 ur, seveda z vsemi postanki in ogledi. Skupna povprečna poraba goriva se je zmanjšala na 8,7 litra, pri najvišji hitrosti 90 km/h.

8. DAN

Zbudila sva se v toplo in sončno jutro, nama sedaj pač ni treba vstajati po volji budilke, kar je prednost upokojitve. Ob 09.00 sva s prevozom kampa odpotovala v center mesta Leuca. Izstopila sva na samem rtu, ki s svetilnikom in baziliko predstavlja najbolj južno točko pete italijanskega »škornja«. Gre za relativno velik trg z ogromnim svetilnikom in baziliko. Baziliko je že leta 1950 obiskal papež Pij XII, leta 1990 jo je papež Janez Pavel II razglasil za baziliko (če sva italijanski napis na njej prav razumela), leta 2008 pa jo je obiskal papež Benedikt XVI, ki so mu pred baziliko postavili tudi kip.

Pot naju je vodila po približno 200 kamnitih stopnicah navzdol v mesto. Ob večjem deževju iz platoja bazilike do vznožja teče cel slap, tokrat tega nisva videla, saj ni deževja. Sledil je sprehod okoli dva kilometra ob skoraj opusteli obali. Tu je sedaj več ali manj vse zaprto, tako da sva komaj našla odprt lokal za kavico. Obala je zelo neprijazna in oblikovana z ostrim kamenjem, zato v času turistične sezone očitno na železno konstrukcijo postavijo tako terase lokalov, kot tudi ploščadi za sončenje in kopanje. Na obali je vrsta vil, nekatere so hudo razkošne. Ni pa jasno ali gre za privatna bivališča ali pa gre za hotele, apartmaje ali kaj podobnega.

Ob 12.00 uri sva imela prevoz nazaj v kamp. Ob prihodu sva poravnala račun za eno nočitev (22 evrov), v kampu pa lahko ostanete do večera, kar drugod ni navada. Okoli 13.30 ure sva pospravila avtodom in ga napolnila s svežo vodo, izpraznila pa sva WC in odpadno vodo, ter pot nadaljevala v smeri Gallipoli, kjer sva se, po le 46 km vožnje, ustavila v kampu Torre Sabea (N:40°04'22" E:18°00'23"). Gre za precej soliden kamp, ki ponuja vse kar avtodomar potrebuje za 18 evrov. Tudi neomejeno internetno povezavo, ki pa vsaj danes ne deluje.

Svetišče in razgledna ploščad.

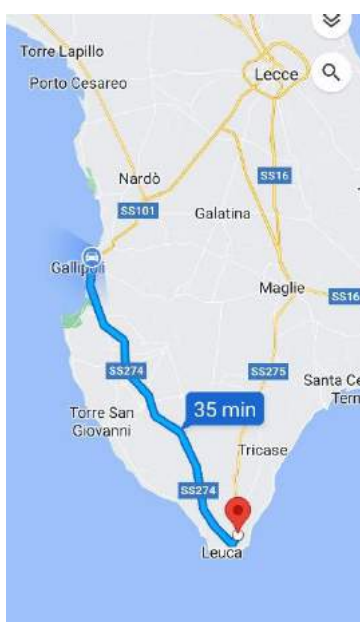
Svetilnik na samem rtu.

Leuca v ozadju.

Montažne plaže.

Današnja pot.

Danes sva prevozila le 46 kilometrov, vožnja je trajala 35 minut, postankov in ogledov tokrat ni bilo. Skupna povprečna poraba goriva je ostala na 8,7 litra, pri najvišji hitrosti 90 km/h.

9. DAN

Zbudila sva se v rahlo oblačno jutro, tudi nekaj deževnih kapelj je bilo. Po jutranji kavici in dobrem zajtrku sva v recepciji ponovno vprašala zakaj wi-fi ne deluje na najini parceli. Prijazna receptorka nama je ponudila, da zamenjava parcelo. In res sva poiskal takšno, kjer je signal odličen, ter prestavila najin avtodom.

Pripravila sva si lahko kosilo in se ob 13.00 uri pri recepciji prijavila za prevoz v mesto (povratna vozovnica stane 3 evre na osebo). Njihov prevoz je na voljo vsake dve uri. Odločila sva se, da bova imela dve uri dovolj za ogled starega mestnega jedra. In prav sva imela. Prehodila sva 3 km in si z lahkoto ogledala staro mestno jedro in v miru popila kavo in sok. Kot zanimivost kaže povedati, da je v starem mestnem jedru, na kakšnem kvadratnem kilometru, kar 15 cerkva, praktično na vsakih par korakov naletiš na drugo cerkev. Druga zanimivost, ki nama je padla v oči je to, da sva na mestni plaži opazila kopalce, v sosednji ulici pa trgovino z božičnimi okraski. Tudi to nekako ne gre skupaj, vsaj po naših kriterijih ne.

Grad – obalna trdnjava v mestu Gallipoli.

Na obzidju.

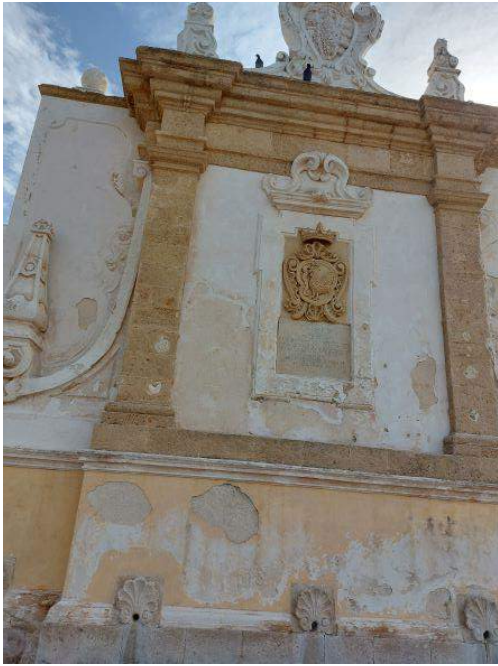

Kopalci na mestni plaži.

V sosednji ulici pa božični okraski.

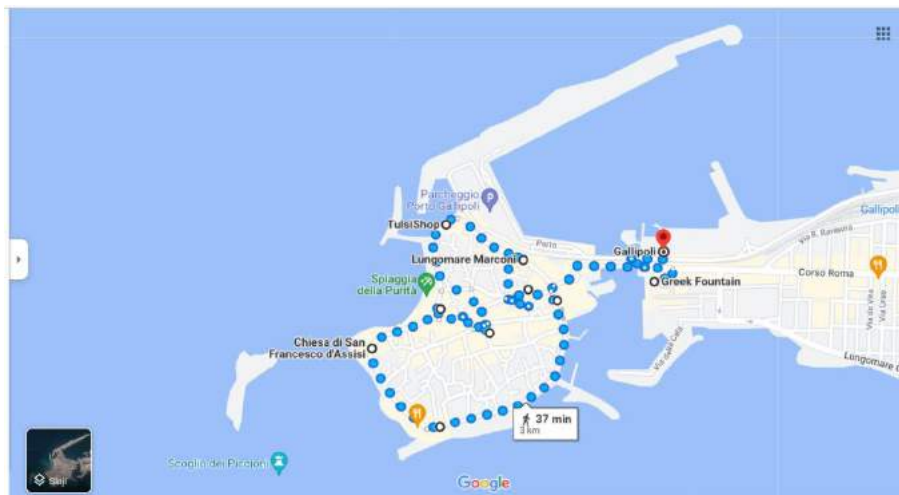

Grška fontana.

Žal brez vode.

Peš po starem mestnem jedru kraja Gallipoli.